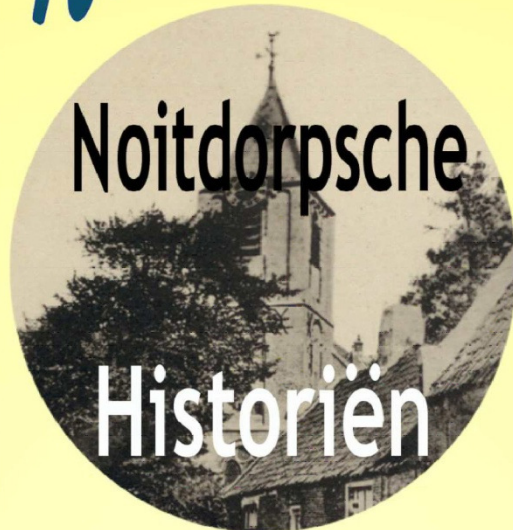
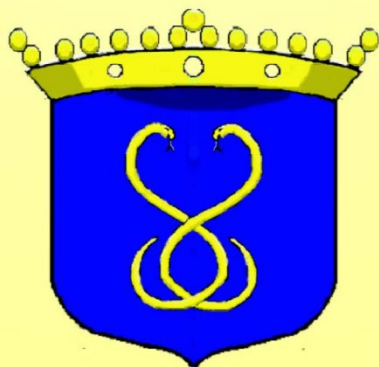

Nieuwsbrief

Per kwartaal verschijnende
uitgave van de vereniging
Noitdorpsche Historiën

18^e jaargang
nr 4, dec. 2019

In deze nieuwsbrief:

Van de voorzitter.....	1
Nieuwe leden.....	1
Facebook	1
e-mail adres	1
De Nachttegaal in vogelvlucht	2
Cultuurtrein	3
Voor veertig jaar.....	3
Vijftig jaar Vrouwtjeslant.....	4
Immaterieel erfgoed.....	4
Schilderij.....	6
Complimenten.....	6
De Damastbloem.....	7
Van de penningmeester.....	8

Van de voorzitter

Wat een geweldig resultaat, ons nieuwe boek is haast uitverkocht! Veel enthousiaste reacties kregen we al bij de presentatie en dat ging maar door. Wanneer we mensen tegenkwamen in het dorp dan waren zij allen vol lof! Slechts één mindere reactie van iemand die belde met de klacht dat het boek niet in de boekenkast past 😊! Verder was hij er wel heel blij mee. En ik kan het niet genoeg benadrukken, voorinschrijvers, sponsors, kopers, BEDANKT! En zeker ook de boekhandel. Gosse (BRUNA Nootdorp), Michael (Van Atten, Pijnacker) en Jeroen (BRUNA Pijnacker) zijn heel belangrijk voor ons geweest. Zo kunnen we de feestdagen wel in. Wij wensen u een mooie Kerst en een inspirerend 2020 toe.

Nieuwe leden

In de afgelopen periode meldde zich één nieuw lid:

- Leja de Jong

Hartelijk welkom en we vertrouwen er op dat u heel veel plezier zult beleven van uw lidmaatschap.

Facebook

Ook onze vereniging staat op Facebook: www.facebook.com/NoitdorpscheHistorien. We willen deze pagina gebruiken om contact te houden met onze leden maar vooral ook met (nog) niet leden.

e-mail adres

Steeds vaker sturen we tussen het verschijnen van de Nieuwsbrief een e-mail met interessant nieuws over lezingen, tentoonstellingen, etc. Mogelijk wilt u dit nieuws ook ontvangen. Geef uw e-mail adres door op info@noitdorpsche-historien.nl en u blijft op de hoogte van het laatste nieuws.

De Nachtegaal in vogelvlucht

(door Monique de Koning)

In de jaren 50 en 60 waren er veel Nootdorpers die er een bijzondere hobby op na hielden: het houden/verzorgen van allerlei soorten vogels.

In 1961 wilden Janus Kouwenhoven, Alie van Leeuwen en Joop Elderhorst meer mensen laten genieten van hun eigen hobby, dus maakten ze zich hard voor de oprichting van de Vogelvereniging "De Nachtegaal". In januari 1965 was het dan eindelijk zover, de vereniging was officieel opgericht.

Janus en Alie pakten het direct groots aan en organiseerden in de RKDEO-kantine jaarlijks een vogeltentoonstelling. Zij hadden een bloemenzaak in de Dorpsstraat en zo gebeurde het dat de tentoonstelling werd opgefleurd met bloemen.

Om geld in te zamelen voor de clubkas, maar ook als vorm van vermaak, werd er altijd tijdens de tentoonstelling een bingo en een rad van avontuur georganiseerd.

De heer Bijsterveld, oud-lid van vogelvereniging De Nachtegaal (foto 26 november 1997)

De vogels vormden een kostbaar bezit van de vele eigenaren en de ruimte waar de tentoonstelling werd gehouden, kon niet of nauwelijks verwarmd worden. Daardoor voelde Janus zich genoodzaakt om ook 's nachts bij de vogels te "waken". Alie zorgde er dan voor dat het Janus aan niets ontbrak.

Dat vele mensen dit een leuke hobby vonden werd al snel duidelijk toen het ledenaantal steeg tot rond de 60 à 70 leden. Ieder lid betaalde uiteraard contributie. Daarvoor kregen de leden ook elke maand een vogelblad ("Onze Vogels"). Dit werd uitgebracht door de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers. In die tijd hadden mensen nog de tijd en de ruimte om een vogel-volière te bouwen en te onderhouden.

Keuring

De Bond zorgde er ook voor dat de vogels geringd konden worden en er werden stamboeken bijgehouden. De ring laat dan zien door wie de vogel is gekweekt en van welk jaar de vogel was. Sommige soorten zijn beschermd en voor die soorten was het zelfs verplicht om dit bij te houden. Tijdens de tentoonstelling kwamen keurmeesters van de Bond

Jilles Keijzer, de huidige voorzitter van vogelvereniging De Nachtegaal (foto 2 december 1998)

om de vogels te keuren en een prijs toe te kennen. In het begin kwamen er wel 250 tot 300 vogels naar Nootdorp. Het was dan ook soms een hels kabaal in de ruimte waar de tentoonstelling was.

Het gebeurde zelfs een keer dat een lid dat maar één vogel had "ingestuurd" er met een eerste prijs vandoor ging en dat terwijl er ook leden waren die wel dertig vogels hadden "ingestuurd". Diegene had er dus goed kijk op welke vogel de "mooiste" was.

De tentoonstellingen werden later ook gehouden in het Witte Paard, in het Verenigingsgebouw aan de Veenweg en in het Jozefhuis. Alleen het laatste gebouw staat er nu nog, maar is verbouwd tot diverse woonruimten. Nu zijn de tentoonstellingen in het gebouw van de IJclub, nabij de Dobbeplass.

Nootdorp kende in de jaren 60 en 70 ook nog een openbare volière. Die stond aan de Koningin Wilhelminastraat. Ik kan me goed herinneren dat ik als klein kind daar vaak naar toe ging om de vogels te bewonderen. En ook de tentoonstellingen staan mij nog goed voor de geest.

De volière aan de Koningin Wilhelminastraat. Bovenste rij vlnr: Anita Groenewegen en Willy Gouweleeuw, onderste rij vlnr: Addy Groenewegen en Carla Gouweleeuw. Foto: Leen Groenewegen, ca. 1963.

Velen weten wellicht dat er ook een Duivenvereniging is in Nootdorp. Dat is echter een losstaande vereniging. "De Nachtegaal" houdt zich vooral bezig met siervogels.

Het ledenaantal is helaas teruggelopen naar ongeveer 25. Dat komt onder meer doordat de regelgeving en de reacties van dierenorganisaties het minder aantrekkelijk maken om vogels te houden, maar ook is het een feit dat mensen andere hobby's en activiteiten hebben gekregen.

In 2013 is de laatste bingo avond gehouden, want daar was nog maar weinig belangstelling voor.

Toch bestaat de vereniging al ruim 56 jaar.

Kent u iemand die vogels houdt? Maak diegene eens attent op het bestaan van deze vereniging, zo kan hij of zij misschien ervaringen uitwisselen en kennis op doen bij ervaren kwekers.

Bovenstaand verhaal is mede tot stand gekomen door de medewerking van Aad van der Helm.

Cultuurtrein

Noitdorpsche Historiën is benaderd door de Cultuurtrein. Dit betekent niet dat we artikelen over het spoor gaan schrijven, maar dat onze medewerking is gevraagd voor een project over cultuureducatie voor het basisonderwijs. Al in 2013 kwam het ministerie van OCW tot de ontdekking dat er op basisscholen te weinig werd gedaan aan culturele vakken. Er kwam geld beschikbaar. Al gauw bleek dat met name muziek en dans profiteerden en dus werden ook in de jaren daarna opnieuw verschillende leerlijnen gesubsidieerd.

De opzet van de Cultuurtrein bevat ook historie, behorend bij het erfgoedprogramma. Dit wil de schoolkinderen historisch besef bijbrengen. Waar groeien we op? Hoe kunnen we herinneringen bewaren en delen? Voor de leerlingen uit de groepen 1 tot en met 4 kan dit bijvoorbeeld door het laten zien en bespreken van allerlei voorwerpen, zoals een ouderwetse tas en een moderne rugzak. En door verhalen te vertellen die hierbij horen.

Voor oudere kinderen (groepen 5 tot en met 8) komt de plaatselijke en regionale geschiedenis aan bod en hierbij kan onze historische vereniging dus een rol spelen. Bibliotheek Oostland is aan het project verbonden en in Oostland doen 21 basisscholen mee.

Het bestuur van Noitdorpsche Historiën heeft gesproken met Mienke de Jonge, coördinator Cultuurtrein, die samen met anderen bezig is een programma op te stellen, dat in mei 2020 klaar moet zijn. De scholen kunnen dit programma gratis

afnemen. Zo zullen kinderen kerken, gemeentelijke monumenten, molens, herinneringsmonumenten, begraafplaatsen e.d. gaan bezoeken. De eerste aanzet voor zo'n excursie in Nootdorp is inmiddels al doorgesproken met de coördinator, waarbij uiteraard molen Windlust, de Dorpskerk, maar ook het polderlandschap met zijn karakteristieke watergangen ter sprake kwamen.

Info: www.cultuurtrein.nl

Voor veertig jaar

(Ninon Vis)

Tientallen jaren verscheen in Nootdorp huis aan huis een voorlichtingsblad van het gemeentebestuur getiteld: "Van het raadhuis". In onze Nieuwsbrief zullen wij steeds een korte melding maken van zaken die in dit blad 40 jaar geleden werden behandeld.

Bevolking onderzocht

Veertig jaar geleden vond het Gemeentebestuur van Nootdorp het niet meer verantwoord om de bewoners alleen te laten onderzoeken op het al dan niet lijden aan tbc (tuberculose). Wie weet wat we allemaal nog meer onder de leden hadden?

Huisarts dr. A.P.M. Bakkeren

Dus besloot men de bevolking ook te laten onderzoeken op baarmoederhalskanker, borstkliercarcinoom en hart- en vaatziekten. Bovendien verwachtte de Gemeenteraad binnenkort te kunnen beginnen met het bejaardenonderzoek. Wanneer onderzoek van de betrokkenen een ongunstige uitslag zou vertonen, dan was het de bedoeling dat de huisartsen bericht ontvingen.

Was de uitslag gunstig, dan ontvingen de huisartsen ook de gegevens, en moesten zij die schriftelijk doorgeven aan hun patiënten. Eveneens verplicht was

het bijhouden in de administratie (toen uiteraard nog geen computer, maar de kaartenbak).

De Gemeenteraad was zich ervan bewust, dat dit voor de artsen en hun assistenten veel extra werk zou gaan betekenen plus extra kosten. Daar stond geen extra vergoeding tegenover. Dat de huisartsen het hier niet helemaal mee eens waren, is te begrijpen. Zij vroegen dan ook dringend om een onkostenvergoeding.

De raad ging overstag. In "Achter het raadhuis" kunnen we lezen dat aan beide plaatselijke huisartsen (dokter Bakkeren en dokter Van Leeuwen) een vergoeding werd toegekend van 1200 gulden per jaar, vastgelegd in de gemeentelijke bezoldigingsverordening.

(NB. Wat ik me persoonlijk nog kan herinneren van die bevolkingsonderzoeken was een enorm gedoe, waarover ik me zo opwond, dat ik met een veel te hoge bloeddruk werd doorverwezen naar de huisarts...)

Vijftig jaar Vrouwtjeslant

Door Ninon Vis

De wijk Vrouwtjeslant bestaat 50 jaar. Vroeger werd Vrouwtjeslant (door vrijwel elke makelaar foutief gespeld als Vrouwtjesland), meestal Plan Oost genoemd. Dit als tegenhanger van de destijds net voltooide wijk: Plan West (rond de Vrijenbansestraat).

In 1969 was de Delflandstraat al bewoond en kwamen de eerste huizen gereed aan de Lindenhof, Berkenhof en Elzenhof. Voor een deel waren dit huurwoningen en premiewoningen. De bebouwing vormde een soort van eiland te midden van weilanden, akkerland en kassen. De Delflandstraat was doorgetrokken tot het punt waar nu basisschool Octant staat. De Sytwinde was pas voor een gedeelte klaar en provisorisch bestraat. Deze rondlopende weg moest de verbinding

vormen tussen de straten, die alle bomennamen kregen. De buurt muntte uit in onvindbaarheid, doordat veel straten doodliepen en veel huizen alleen een voetpad voor de deur kregen.

Vanuit zolderramen keek je rechtstreeks op het Oosteinde met de tuinderijen en schoorstenen. Nu, 50 jaar later, zie je van daaruit alleen nog huizen en de bovenste woonlagen van het Mercato-gebouw aan de Markt.

De winkels in de Dorpsstraat kon je alleen per fiets bereiken door over rijplaten naar de Delflandstraat te rijden en dan via de Sportparkweg te fietsen. Ook de Meidoornlaan, Acaciadreef en een groot deel van de Julianastraat bestonden nog niet.

De op- en afrit naar de A12 was zeer snel via de rustige Veenweg te bereiken; je reed geen meter om. Wilde je met de bus naar Den Haag, dan moest je naar die op- en afrit lopen of fietsen, want een halte in het dorp was er niet. Zonder auto zat je dus behoorlijk geïsoleerd.

Immaterieel erfgoed

Door Ninon Vis

Op de site van het Kenniscentrum Immaterieel Erfgoed is van alles te vinden over het Sinterklaasfeest, dat wordt beschouwd als immaterieel erfgoed van Nederland, net zoals bijvoorbeeld plaatselijke gebruiken, vormen van kunstnijverheid, oude ambachten en de Nederlandse fietscultuur. In het algemeen zijn dit dus cultuuruitingen die door erfgoedgemeenschappen worden beleefd als erfgoed en hen een gevoel geven van identiteit en continuïteit.

Dit immaterieel erfgoed wordt steeds opnieuw vormgegeven in samenhang met maatschappelijke

Vrouwtjeslant in aanbouw (1969) ter hoogte van de Sportparkweg tegenover de kleuterschool, nu de Acaciadreef (foto Frits Bromberg)

veranderingen en in interactie met de sociale omgeving en van generatie op generatie doorgegeven.

Immaterieel erfgoed is de schakel tussen heden, verleden en toekomst. Het is cultuur van nu, geeft een gevoel van verbondenheid met vorige generaties en is tegelijkertijd ook toekomstgericht omdat mensen het willen doorgeven aan volgende generaties.

Als historische vereniging worden wij door deze instelling op de hoogte gehouden van nieuwe ontwikkelingen en dus ontvingen wij –al enige tijd geleden– een boekje, geschreven door Frits Booy, getiteld: “Het verhaal van Zwarte Piet, geschiedenis en betekenis”.

Naar mijn mening zou dit boekje huis-aan-huis verspreid moeten worden, want het is zeer duidelijk en boeiend geschreven.

Het beschrijft hoe Zwarte Piet een personage is met een donker uiterlijk (zwart of bruin), gekleed in het kostuum van een 16e eeuwse Moorse page. Soms draagt hij een fez en een mouwloos vest. Hij komt rond 1830 voor het eerst voor als dienaar van St. Nicolaas en dat alleen in Nederland en Vlaanderen. Sinterklaas zelf komt al voor op schilderijen van Jan Steen (ca. 1665), maar van een dienaar was toen nog lang geen sprake.

In de zak naar Spanje, uit een Sinterklaasboek van ca.1955

De eerste stadsintoct was in Amsterdam in 1934. Toen liepen er meerdere zwarte dienaren mee, gespeeld door Surinaamse matrozen. Door de stijgende welvaart kwamen er steeds meer fraai geklede en snoepgoed rondstrooiende Pieten in

beeld. Vanaf 1940 kregen zij steeds meer het stempel van krompratend en stuntelig, daar was toen weinig bezwaar tegen.

Jarenlang is Zwarte Piet een tamelijk gevreesd personage geweest, na 1970 gaat dat veranderen. De hele groep Pieten komt niet meer dom over, maar is grappig, ad rem (op een enkele Piet na, die een bepaalde rol speelt), kindvriendelijk en haalt gymnastische toeren uit. De roe en de zak zijn verdwenen. De middenstand ontdekte Zwarte Piet en heeft hem in allerlei zaken verwerkt. Er bestaat zelfs een playmobil-Zwarte Pietje.

In het genoemde boekje van Immaterieel Erfgoed worden drie beweringen die men de laatste jaren veel hoort als zeer betwistbaar aangeduid, n.l. dat de heilige Nicolaas al een donkere slaaf in dienst had, dat Zwarte Piet al eeuwenlang voorkomt en dat Zwarte Piet racisme en discriminatie is.

Sinterklaas wordt op het gemeentehuis verwelkomd (foto 1958)

Het enige verhaal over St.Nicolaas en een donkere man verhaalt dat de heilige man een slaaf koopt en deze meteen weer vrijlaat. Uit dankbaarheid blijft deze jongeman vrijwillig bij de bisschop. Voor 1800 treffen we de figuur Zwarte Piet nergens aan, noch in de literatuur, noch in de folklore. In sommige landen bestonden wel eerder zwartgemaakte, enge figuren met een roe of stok, die de duivel uitbeeldden. Een soort van boemannen.

Het is zeer begrijpelijk, aldus Frits Booy, dat vooral donkere mensen grote moeite kunnen hebben met de figuur van Zwarte Piet, die eruit ziet als een Moorse page, die vroeger slaaf was, hoewel hij niet werd afgebeeld of slecht gevoed. Nergens blijkt dat Zwarte Piet zelf ook een slaaf was, al is er wel een indirect verband met slavernij. Hij was een keurig geklede, jonge assistent en groeide uit via bedreigend en lachwekkend tot een kindvriendelijke, ludieke fantasiefiguur, populair bij de jeugd. Ook Sinterklaas is een fantasiefiguur en geen bisschop van de katholieke kerk. De conclusie van Immaterieel Erfgoed is, dat het Sinterklaasfeest sociaal, creatief en historisch van belang is en niet meer weg te denken is uit onze traditie, vandaar dat het op de lijst van Immaterieel Erfgoed staat.

Info: www.immaterieelerfgoed.nl

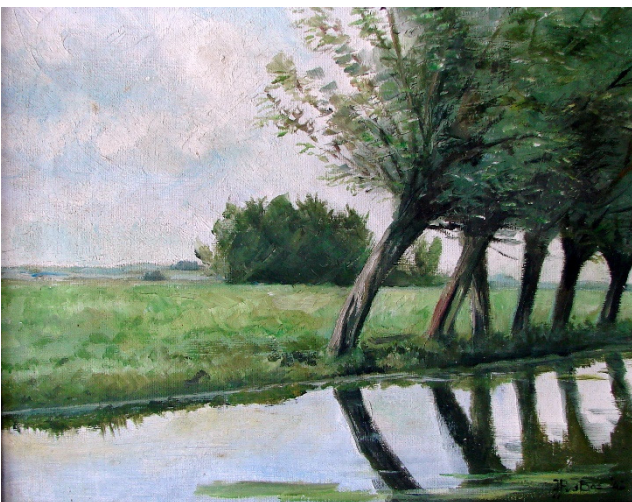
Schilderij

In 2011 hebben we mevrouw De Jong-Snijders in contact gebracht met Margot Labordus-Kerklaan. Margot heeft onderstaand schilderij schoongemaakt. Mevrouw De Jong was hier erg blij mee en het schilderij kreeg een ereplaats in haar woonkamer aan de Dorpsstraat. Het is een schilderij uit de jaren 30 van de vorige eeuw. We zien de Dorpskerk en rechts onderin een zogenaamde wasstoep.

Mevrouw De Jong had nog een schilderij en dat is in 1941 geschilderd vanaf die wasstoep rechts onderaan op het onderstaande genoemde schilderij.

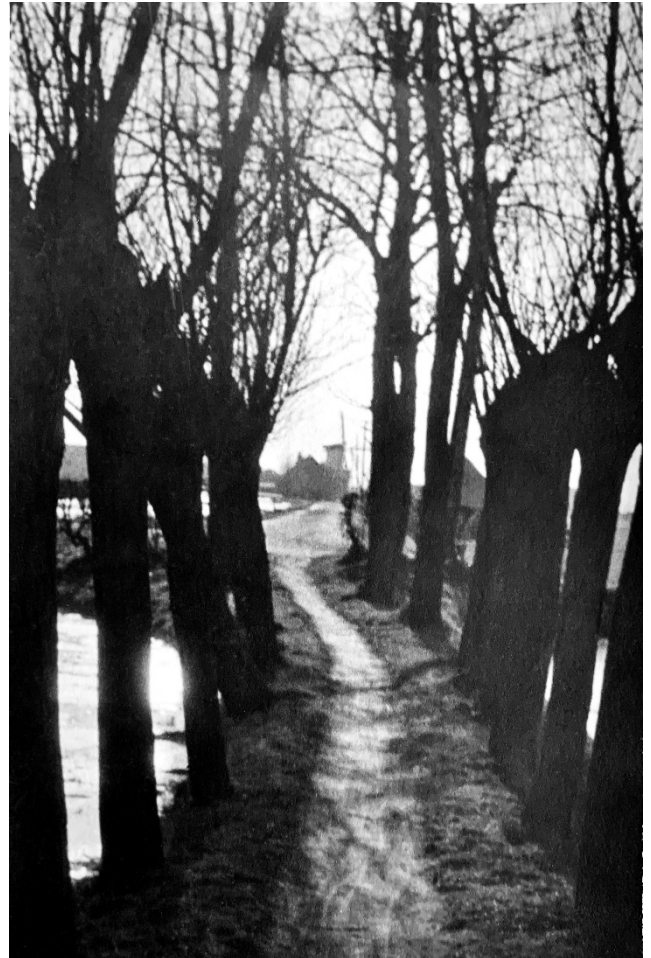

Vanaf die wasstoep kijken we zo de polder in en dat is zoals mevrouw De Jong het nog gekend heeft. Een mooie combinatie van twee schilderijen.

De polder is nu de Singel ofwel de Oranjewijk. Op 22 juli 2018 overleed mevrouw De Jong, een dag voor haar 97^e verjaardag. Van haar dochter Leja ontvingen we beide schilderijen voor onze collectie. We zijn daar heel blij mee.

Van Leja kregen we overigens ook nog een mooie foto die een doorkijkje laat zien naar de Geerweg toe. Aan het einde zien we molen Windlust. Het doorkijkje is er nog steeds. Het ligt naast Laakweg 1 waar haar vader Joost de Jong (1903-1966) de boerderij Ouders Gedachtenis kocht in 1937. Joost kwam uit Nieuwe Wetering en hij ging met zijn moeder op de boerderij wonen. In 1948 trouwde hij met Rie Snijders. Het echtpaar kreeg een dochter: Lea.

Het doorkijkje, het verlengde van de Geerweg

Joost overleed op 7 november 1966 en een paar jaar na zijn overlijden werd de boerderij in 1968 verkocht aan de broers Geert en Piet Janssen. De gebroeders Janssen hadden een aannemersbedrijf en de boerderij werd aan de landbouw onttrokken.

Complimenten

Bovenstaand stukje komt uit het zeer succesvolle boek Nootdorpsche boerderijen en hun bewoners. Het heeft ons en vooral ook schrijver Willem Janssen veel complimenten opgeleverd.

De reacties kwamen van lezers, mensen op straat, officiële instanties, etc. Een kleine bloemlezing:

“Vorige week ontving ik het Nootdorpse boerderijenboek. Ik was verbluft! Niet alleen door het formaat en de dikte, maar vooral door de prachtige vormgeving en de overweldigende hoeveelheid afbeeldingen. Ik heb nog niet veel tijd gehad om ook de tekst tot mij te nemen, maar alles ziet er zeer verzorgd uit.”

“Het is een mooi kijkboek. Ik ben nog volop aan het bladeren.”

“Gisterenmiddag heb ik het boek ontvangen met het resultaat van je onderzoek, het ziet er prachtig uit. Een mooi stukje historisch onderzoek en leuk beschreven met de nodige foto's.”

“Namens de bibliotheek van de Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed dank ik u hartelijk voor uw schenking, “Nootdorpse boerderijen en hun bewoners”.

Het boek ziet er prachtig uit, zeer verzorgd. We nemen het graag op in onze collectie.”

“Wat een geweldig boek, ik ga er zeker een paar extra kopen om cadeau te geven.”

“Een verrijking van de Nootdorpse geschiedschrijving, een bijzonder boek. Complimenten voor de schrijver maar ook voor de vereniging Nootdorpsche Historiën die dit mede mogelijk gemaakt heeft.”

Mooie reacties en we zijn er, samen met Willem Janssen, trots op dat we dit voor elkaar hebben gekregen.

De Damastbloem

In de Kroniek van Nootdorp wijdt ds. Caspar Spoor een hoofdstuk aan de Nootdorpse rederijderskamer De Damastbloem.

Rederijders waren amateurdichters en voordrachtskunstenaars die de ‘edele conste van de rhetorica’ beoefenden. Zij organiseerden zich vanaf de late middeleeuwen in verenigingen. Ook in Nootdorp en Hoogeveen vonden de rederijders aanhangers. Ze organiseerden zich in zogenaamde rederijderskamers, die wel niet tot de allerbekendste gerekend mochten worden, maar toch bij tijd en wijle van zich lieten horen.

Rederijderskamers droegen meestal bloemennamen. Die van Nootdorp heette De Damastbloem, die van Hoogeveen De Veenbloem. Iedere kamer had verder een eigen blazoen en een spreuk. De spreuk van De Damastbloem was *“Liefde verwint”* en die van De Veenbloem was *“Noyt hooger geboren”*.

Rederijders werden door de kerkelijke instanties scherp bestreden. Er werd *“wraeckgierigh”* tegen hen gepreekt. In 1615 wordt de Nootdorpse kamer voor het eerst genoemd. In Kethel werd van 2 tot 7 augustus 1615 door vierentwintig oudere kamers een refreinfest gehouden. Zes nieuwe kamers (Zegwaard, Oegstgeest, Pijnacker, Bleiswijk, Benthuizen en Nootdorp) werden *“ghébaptiseerd ende aengenomen... voor vrije kameren”*. In een verslag van 1615 van dit feest lezen we dat Nootdorp

Blazoen met spreuk van Nootdorpse rederijderskamer De Damastbloem

daar enkele prijzen won. In het verslag staat: *“De Mastbloem heeft ghetoon dat liefd'al kan verwinnen”*.

Het is helaas niet bekend wie de leden van de kamer waren, waar zij samen kwamen en welke reglementen er waren. Ook weten we helaas niet wie hun keizer, prins, factor (de dichter van de kamer) en hun zot waren. De kamers waren min of meer gesloten. Nieuwe leden werden eerst beproefd (een soort ontgroening) en daarna werd er over hen gestemd. Werden zij lid dan moesten zij tekenen in het Gulden Boek. Zij moesten een eed afleggen dat ze de regels zouden nakomen en zich verbinden tot de “doodschuld” namelijk dat er op hun begrafenis drinkgeld zou zijn voor de rouwende broeders. Men zei zeker niet ten onrechte “rederijker – kannenkijker”! De prijzen waren dan ook meestal kroezen, bekens en kannen.

De Rederijders, een schilderij van Jan Steen

De rederijders van de 17^e eeuw vormden een merkwaardige stroming in het volksleven van ons land. Nootdorp stond niet buiten deze stroming. De tijd heeft vele instellingen doen verdwijnen, ook de kamer die “De Damastbloem” heette, al luidde ook de spreuk “Liefde verwint”.

In 1967 startte in Nootdorp "een club van vrije expressie". Die kreeg in 1974 subsidie van de gemeente en ging toen verder als stichting met de naam Damastbloem. Frank Lips, docent van het eerste uur, gaf les in de kelder van het oude badhuis, later wijkgebouw aan de Kerkweg. Later verhuisden ze naar de Sportparkweg en de Sytwinde om uiteindelijk op de eerste etage van het Jozefhuis aan de Veenweg terecht te komen. Met de verhuizing naar CulturA veranderde de naam Damastbloem in Centrum voor Kunsten Nootdorp en daarmee verdween voor de twee keer de naam Damastbloem.

Vele Nootdorpers hebben onder leiding van Frank Lips met hun handenarbeid mooie creaties gemaakt. Sommigen gingen verder met tekenen en schilderen of volgden workshops op allerlei creatief gebied. Alle deelnemers ontwikkelden zich met veel plezier op hun gebied. Helaas viel in mei 2014 ook het doek voor het Centrum voor Kunsten Nootdorp en dat werd door velen betreurd.

Van de penningmeester

Het jaar 2019 nadert het einde, tijd om de balans op te maken. Nog niet definitief, want er gebeurt natuurlijk nog wel het één en ander.

Contributie 2019

Helaas moet ik melden dat 3 leden nog niet de contributie voor 2019 hebben betaald.

We gaan ervan uit dat ze dit alsnog zullen doen. Ze hebben meerdere keren een schrijven van ons

ontvangen. En ook de komende maand zullen we hen nog benaderen met een betaalverzoek.

Boek

En natuurlijk zullen veel leden nieuwsgierig zijn naar de financiële afloop van het schitterende boek "Nootdorpsche Boerderijen en hun bewoners". Ik kan in elk geval vertellen dat de verkoop heel goed gaat. Van de 765 boeken die Drukkerij van de Sande heeft afgeleverd zijn (op dit moment: 1e week november) ca 640 boeken reeds verkocht. Dat is een enorm aantal. En het is gelukt om een aantal sponsors en instanties te vinden die een behoorlijke financiële bijdrage hebben geleverd. Zodoende is het gelukt om de factuur van de drukker te kunnen betalen. Uiteindelijk zal op de jaarvergadering in 2020 duidelijk worden of de vereniging nog geld heeft moeten investeren om alle bijkomende kosten te kunnen betalen.

Nieuwe jaar

Voor het nieuwe jaar wil ik iedereen vragen om in januari de contributie aan ons over te maken. Niet eerder, dat is onhandig in onze administratie. Niet later, dan moet ik weer herinneringsbrieven gaan maken, dat is ook onhandig.

Graag 15 euro overmaken op NL94RABO 0137 3596 75 t.n.v. Noitdorpsche Historiën, o.v.v. uw naam, en adres. Dan is het voor mij makkelijk te achterhalen wie er heeft betaald.

Rest mij om iedereen hele fijne feestdagen en een geweldige, goed gezond 2020 toe te wensen!

Vragen? mail dan naar monique.de.koning@xs4all.nl

Voorzitter	Secretaris	Penningmeester
Henk Rolvink Fonteinkruid 23 2631 DT Nootdorp tel.: 015 310 8117	Ninon Vis Berkenhof 17 2631 GJ Nootdorp tel.: 015 310 9680	Monique de Koning Veldsalie 16 2631 TN Nootdorp Tel.: 015 310 6717
www.noitdorpsche-historien.nl		

Colofon: ISSN 1570-1662

Uitgave van de Vereniging Noitdorpsche Historiën
Redactieadres: Fonteinkruid 23, 2631 DT Nootdorp.

Samenstelling en redactie:

Henk Rolvink, Ninon Vis, Monique de Koning

Verschijsing

De Nieuwsbrief verschijnt éénmaal per kwartaal.

Verspreiding

Leden van de Vereniging Noitdorpsche Historiën ontvangen de Nieuwsbrief gratis. Niet-leden betalen € 2,50 per nummer.

Contributie

De contributie bedraagt minimaal € 15,00 per jaar.

Rekeningnummer: NL 94 RABO 0137 3596 75.

De Vereniging is ingeschreven in het Verenigingsregister van de Kamer van Koophandel Haaglanden te Delft onder nummer 271.971.110.

De statuten zijn vastgelegd in notariële akte op 28 februari 2001.

Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.